Florentin-Ionut Haidamac

Agonie

Florentin-Ionuţ Haidamac, s-a născut pe 20 martie 1974 în municipiul Suceava, absolvent al Facultăţii de Medicină şi Farmacie **Gr.T.Popa**, Iaşi în 1999. S-a specializat în medicina de familie, actualmente fiind medic de familie în comuna Şerbăuţi, judeţul Suceava.

Strângea intre degetele sale mici o păpuşă făcută din cârpe. O păpuşă cu păr galben, cu ochi negri şi un zâmbet ciudat pe buze, mai mult un rictus. O păpuşă suferindă care se încadra perfect în peisajul din jur.

Era un copilaş de câţiva anişori, nu mai mult de 6, ce avea un păr lung plin de sânge închegat, o faţă murdară de noroi şi ochişori albaştri de o limpezime şi o inocenţă care aminteau de picturile celebre cu îngeri dintr-un trecut îndepărtat.

Auzise el un cântec pe care-l fredona mama lui despre un bătrân ce aducea cadouri copiilor şi îl îngâna mereu.

Mergea fără o ţintă precisă. Era frig, era noapte…

O făptură fragilă şi tristă, flămândă, într-un tablou terestru apocaliptic. Avea o haină prea mică şi un tricou pe care era desenat un soare.

Buzele sale roşii erau arse de sete.

Era un copil apăsat de lipsuri şi subnutrit.

Mergea uşor aplecat pe ceva ce mai demult fusese o şosea de mari dimensiuni.

Se gândea la mama lui… Asta pentru că nu mai putea suporta foamea.

Nu mâncase de câteva zile. Era greu pentru o fiinţa ca el sa găsească ceva de mâncare. Nu ştia nici măcar numele lui.

Nu mai avea nici lacrimi un asemenea copil care încerca sa rămână viu intr-o lume ce nu-i oferea decât singurătate şi pericole.

Păpuşa era caldă.

- Hai să ne jucăm!!

Un râset cristalin ca sunetul unui izvor rece de munte.

- Eu o să mă ascund iar tu o să mă găseşti!

- Nu fugi de mine. Nu vreau să te ascunzi..

- Dar trebuie… Aşa e jocul…

- Nu pleca…

- Găseşte-mă!

Acelaşi râs. O durere cumplită de stomac îl făcu sa se aplece.

- Lasă-mă să te vindec!

- Mă doare!

- Te vei face bine.

- Nu fugi de mine. Te rog!

- Caută-mă, sunt aproape!!

Şi porni in căutarea ei. Se abătu de la drum.

- Vino… Vino…

Alergă cât îl ţineau picioruşele sale minuscule,fără să mai ţină cont de durerea de stomac şi de slăbiciunea ce-l copleşea.

- Te găsesc, te găsesc!!

Acelaşi râs cristalin

- Vino, sunt aproape!

Fugea. Apoi totul parcă s-a oprit.

Un gol în jurul lui. Nu ştia că putea zbura. Era uşor ca un fulg dar totuşi mult prea greu pentru un aer infestat.

- Ce frumos ne jucăm. Zburăm.

Din nou râsul acela obsesiv care îl însoţi până în ultima clipă.

Îl găsiră a doua zi două epave umane.

Un băieţel slab care strângea la piept o păpuşă iar capul său răsucit intr-o poziţie nefirească era acoperit de un păr mai bogat în sânge acum.

Nu stătură mult pe gânduri. L-au acoperit cu o bucată de pânză murdară şi l-au luat pe sus. Vor avea ce mânca vreo două sau chiar trei zile. Doar asta conta. Nu interesa pe nimeni cum anume ajunse acolo sau unde erau părinţii lui. Acum reprezenta doar o modalitate prin care alţii îşi puteau continua viaţa lor de nimic.

Zori de zi. Un soare roşiatic, sângeriu chiar, arunca razele sale pe o planetă muribundă unde mizeria şi foametea dominau. Frumuseţea asta ţinu doar câteva clipe pentru că imediat nori cu tentă gri estompară lumina.

Bărbatul căra cu el un fel de cărucior în care trona toată averea vieţii lui ce se rezuma la câteva haine,două fotografii şi un litru de apă.

Se mişca greoi pe un drum de munte. Verdeaţă nu mai era de o bucată de vreme,doar pietriş şi mult praf. Avea o barbă deasă şi un păr lung,slinos.

Dinţii lui erau negri şi stricaţi dar la cât de rar manca el nu era asta o problemă.

Cu chiu cu vai ajunse la jumătatea muntelui. Planul său era sa urce până în vârf.

Nu-i păsa de nimic,nu mai avea nici o speranţă. Se uită în zare.

In faţa lui era un peisaj sinistru.

Se vedeau ruinele unui oraş cu ziduri înalte,urme de fum şi multe,prea multe clădiri dărâmate.

De acolo plecase el.

A încercat în zadar să ia contact cu cineva. Peste tot pe unde a umblat a găsit doar moarte aşa că foarte repede a ajuns la o concluzie deprimantă. Era singurul om viu din oraş.

Luni întregi a bântuit pe străzi încercând sa găsească ceva de mâncare iar din când în când a avut noroc.

Cea mai mare descoperire a lui a fost depozitul ăla subteran.

Ce zile a petrecut el acolo…

Zâmbi cu plăcere la amintirea asta.

Aproape două săptămâni a mâncat doar 5 cutii de biscuiţi şi 3 de compot.

Dar ce savoare,ce energie în toate celulele sale.

Râse uşor chiar.

„E frumoasă uneori viaţa”.Asta spuse în sinea lui.

Un zgomot înăbuşit de paşi îl făcu să se întoarcă. În urma sa veneau doi oameni,la fel de slabi ca şi el,la fel de distruşi.

Mergeau cu o oarecare grabă iar dacă au luat-o pe potecile astea lăturalnice era clar că aveau ceva de preţ asupra lor.

Se lipi de pământ şi îi urmări foarte atent.

Unul din ei căra ceva învelit intr-o pătura pe umerii săi. Cel din spatele lui avea un fel de cuţit în mâini pe care-l ţinea la vedere.

Nu-i era frica de ei dar tare voia să le ia tot ce purtau asupra lor. Poate dispuneau de ceva mâncare.

Scoase din pantaloni o ţeavă de oţel lungă de un metru pe care o găsise într-un apartament din oraş,îşi adună ultimele forţe şi porni spre ei.

Nu-l văzură decât în ultima clipă. Pocni ţeasta primului apoi se întoarse spre celălalt. Ezită o fracţiune de secundă pentru că îşi dădu seama că era o femeie.

Lovitura năprasnică se transformă în una de mai mică intensitate. Femeia căzu inertă dar totuşi vie.

Găsi apoi trupul copilului.

Nu era integru. Un braţ lipsea iar după urmele lăsate de gurile celor doi îşi imagină ceea ce s-a întâmplat. Nici ochi nu mai avea. Auzise el la o emisiune mai demult că acolo se aflau tot felul de minerale si vitamine esenţiale pentru metabolismul uman. Nu se poate consuma numai carne fără ca toate reacţiile chimice din celule să nu o ia razna. Se pare că şi cei doi aveau asemenea cunoştinţe. Au supravieţuit destul de mult, la fel ca si el,deci ştiau tot felul de chestii utile..

Nu simţea nici dezgust,nici ură, nici mirare…

El nu voia neapărat să supravieţuiască. Numai curiozitatea lui îl făcea să mai aştepte o zi două până ce se va arunca in prăpastie. De asta venise pe munte. Să se arunce de pe vârf.

Femeia dădea semne de revenire. Se uită la ea. Era slabă, murdară, dar era femeie. Toate dorinţele sale îl invadară. Nu stătu pe gânduri foarte mult şi o violă brutal, fără să-i pese de gemete şi rugăminţi. Simţea contracţiile involuntare, toată căldura şi catifeaua orgasmelor pe care ea i le dăruia fără să vrea.

Era o brută in momentele alea,o bestie care crea în mizerie şi moarte.

Nimic nu mai conta, doar instinctul. O specie muribundă care, chiar şi în ultimele momente,voia să supravieţuiască.

Explodă în interiorul ei cu o violentă şi o forţă inumană…

Timpul parcă se opri în loc…

Ultimele zvâcniri…Ultimele gemete.

Apoi linişte. Doar o adiere uşoară de vânt şi nori gri deasupra lor.

Se ridică.

Femeia îl privea cu ochii mari,ochi ce picurau încă lacrimi.

El însă îşi văzu de drum în secunda următoare…

Confuz şi ameţit escaladă muntele cu o energie pe care nu o mai simţise niciodată…

Ajunse în vârf.

Privi în jos şi un zâmbet amar i se întipări pe buze…

Nu mai conta nimic…

Se aruncă in gol…

Era un drum greu şi plin de pericole. Asfaltul frumos şi neted ca un obraz de copil ce îl învelea într-o vreme se transformase într-un lung şir de gropi.

Era frig.

Un frig care pătrundea prin toate găurile hainelor ei.

Tot ceea ce o ţinea în viată era mişcarea din interior. Copilul pe care-l purta în pântec,copil ce nu simţea decât căldura maternă.

Cu ceva vreme înainte avea un păr frumos,lung,negru.

Acum erau doar câteva fire albe.

Îşi puse o mâna pe burtă.

Ce forfotă. Parcă erau bătăile unor aripi de fluture.

Nu mai avea lacrimi.

Cum să nască ea intr-o asemenea lume? Ce viată să dăruiască ea?

Dacă nu ar fi fost aşa frig poate că ar fi văzut altfel lucrurile.

O durere violentă o opri din mers.

Era timpul.

Se întinse pe drum şi aşteptă continuarea. Era ceva instinctual,ceva natural.

Dureri…Dureri cumplite şi o senzaţie de presiune în tot corpul ei slăbit…

Umezeală…Ceva fin şi fierbinte apoi contracţii din ce în ce mai dese.

Suferinţă,sânge şi sfâşiere…

Nu putea respira de durere şi emoţie.

Dar totul avea să urmeze calea bătătorită de mii de ani. Aşa era mersul lucrurilor.

Un ţipăt, o respiraţie, o mişcare.

Viaţa. Era totul pentru ea acum aceasta fiinţa fragilă care tocmai vedea lumina unei lumi în agonie.

Dar nu conta. Va lupta pentru aceasta scânteie de divinitate.

Cu dinţii ei ascuţiţi secţionă cordonul ombilical şi aşteptă cuminte ultima fază. Trebuia să elimine placenta.

Se transformă intr-un animal de pe vremuri când aceasta ieşi.

O mâncă plina de lăcomie deoarece ştia că proteinele din ea îi vor asigura zile de forţă şi de lapte pentru puiul ei.

Lumea murea dar ea năştea şi renăştea.

Puse copilul la sânul ei moale şi simţi cum se hrăneşte odată cu el.

Avea trei haine cu care încerca să facă faţă gerului. Din două îi făcu un culcuş. Nu mai simţea frigul ci doar o dorinţă de sacrificiu şi de luptă până la moarte pentru fiinţa care tocmai se născuse.

Se ridică anevoios şi porni din nou la drum.

Azi era o zi extraordinară. Mâine trebuia să se descurce cumva pentru a rămâne în viaţă amândoi.

Dar va face asta. Era crezul ei.

În tot corpul simţea o energie maximă şi o surescitare vecină cu nebunia.

Pas cu pas. Respiraţie cu respiraţie.

Drumul pe care-l urma nu conta.

Strângea copilul care nu înţelegea nimic, copilul care nu va cunoaşte bucuria, râsul,grija unor părinţi iubitori.

Daca nu ar fi fost aşa frig poate ar fi zâmbit.

Clima planetei se schimba de la o oră la alta.

Ziua era acceptabil ca temperatură dar nopţile erau extrem de reci.

Şi tocmai o asemenea noapte trebuia ea să înfrunte.

Epuizată şi îngheţată se întinse din nou pe asfalt.

Strânse copilul in braţe.

Nu mai avea lacrimi, doar un mare nod în gât.

Soarele răsări devreme şi două fiinţe înghesuite una în alta îl salutară cu o ultimă respiraţie şi o ultimă privire…

Oraşul era gol. Nimeni pe străzi şi nici o lumina în blocurile cu sute de etaje care dominau un peisaj sinistru.

Navele erau toate la sol, avariate sau fără combustibil.

Porţile erau larg deschise dar nu mai era nici o fiinţă în periferii care să vrea să intre. Peste tot era aşternută o linişte de cavou. Asta era de fapt toată locaţia,un uriaş cavou.

O lumina roşie ciudata se aşternu la un moment dat peste tot…